

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se soud mohl zabývati meritem stížnosti.

Č. 1520.

**Živnostenské právo: * Z rozhodnutí úřadu, kterým bylo ode-
přeno schválení pachtýře (§ 55 živn. ř.), není osoba za pachtýře označená
legitimována ke stížnosti na nejv. spr. soud.**

(Nález ze dne 23. září 1922 č. 12838.)

V ě c: Augusta H. v P. (adv. Dr. E. Nápravník z Prahy) proti mini-
sterstvu obchodu stran neschválení za pachtýřku v živnosti hostinské.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: K žádosti Gustava V. byla st-lka Augusta H. výměrem ma-
gistrátu v Praze z — schválena za pachtýřku živnosti a to po dobu, pokud
koncesionář konati bude službu vojenskou. Za stejných podmínek byla
pak Gustavu V. výměrem téhož magistrátu z — schválena za náměstka
v živnosti Vilma B.

Když magistrátu bylo oznámeno, že Vilma B. živnost neprovozuje,
nýbrž st-lka Augusta H., oznámil Gustav V. magistrátu, že bude živnost
osobně sám provozovati, což bylo úřadem vzato na vědomí.

Mezi tím vznikl mezi st-lkou a jejím manželem jako žalobci a mezi
Gustavem V. jako žalovaným spor o dodržení pachtovní smlouvy; roz-
sudkem zemského soudu v Praze jako soudu odvolacího z — byl Gustav
V. uznám pravoplatně povinným, aby dal st-lku schváliti jako pachtýřku
ve své živnosti hostinské v domě čp. — v P., nebo aby odhlásil provoz-
ování své živnosti. Proto žádal Gustav V. za toto schválení, avšak pražský
magistrát rozhodnutím z — žádost tu zamítl, kteréžto rozhodnutí bylo
zemskou správou politickou potvrzeno. V důvodech se uvádí, že Gustavu
V. bylo povoleno provozování živnosti zástupcem resp. pachtýřem jen
po dobu jeho služby vojenské, a že po odpadnutí této překážky nastala
pro něho povinnost, aby živnost osobně provozoval. Na tom ničeho ne-
může měniti soukromá smlouva mezi stranami uzavřená, a z rozsudku
civilního soudu nevychází ještě žádná povinnost pro živnostenský úřad,
aby žádosti majitele koncese za schválení Augusty H. jako pachtýřky
vyhověl. Uzavření smlouvy nájemní samo o sobě nelze pokládati za zá-
važný důvod pro schválení nájemce, neboť taková smlouva bývá uza-
vírána pravidelně a musil by tudíž vždy živnostenský úřad navrženého
nájemce schváliti, čímž by se stal předpis § 19 živn. ř. illusorním.

Odvolání Augusty H. z tohoto rozhodnutí ministerstvo obchodu nař.
rozhodnutím nevyhovělo z týchž důvodů.

Nss dospěl k náhledu, že st-lka není ke stížnosti legitimována, a to
z těchto důvodů:

Podle § 55 živn. řádu může živnostník živnost svou propachtovati;
pachtýř musí míti stejnou způsobilost k provozování živnosti jako majitel
živnosti sám. Proto je majitel koncesované živnosti povinen vyžádati si
schválení živnostenského úřadu, při čemž platí o živnosti hostinské usta-
novení § 19 živn. ř. Zákon tudíž vyhrazuje majiteli živnosti právo, živnost
propachtovati a jen on (majitel živnosti) může žádati, aby úřad schválení

k tomu mu udělil a proto také jedině on resp. jeho právo může býti odepřením úřadu po této stránce dotčeno. Zákon neposkytuje osobě, kteráž byla označena jako pachtýř, žádného právního, proti rozhodnutí úřadu uplatnitelného nároku na to, aby žádost za schválení byla příznivě vyřízena, třeba že osoba ta má majetkový zájem na tom, aby úmysl majitele živnosti, jí živnost propachtovati, byl uskutečněn.

Z tohoto důvodu nemohlo býti rozhodnutím v odpor braným právo st-lčino porušeno, pročez bylo její stížnost dle § 2 zák. ze dne 22. října 1875 ř. z. č. 36 ex 1876 jako nepřipustnou odmítnouti.

Č. 1521.

Cesty: Závazek, který je podle svého základu a obsahu konkurenčním příspěvkem na silnici (most), dlužno považovati za takovýto závazek konkurenční, třebas byl převzat zcela dobrovolně. Změna v osobě pána a správce silnice nemůže se dotknouti účelového určení příspěvku pro tuto silnici přislíbeného.

(Nález ze dne 25. září 1922 č. 6064.)

Prejudikatura: Boh. č. 884 adm.

Věc: Obec Litoměřice proti ministerstvu veřejných prací o příspěvek na stavbu mostu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto podání st-lčino na berní úřad v Litoměřicích ze dne 27. dubna 1920, kterým odepřela platiti příspěvek 20.000 K na stavbu mostu přes Labe v Litoměřicích na erární silnici lánsko-kamenické, k němuž se zavázala usnesením městského zastupitelstva ze dne 9. dubna 1904 a ze dne 12. února 1906.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanцу neshledal nss důvodnou.

Stížnost pokládá nař. rozhodnutí za nezákonné, vycházejíc z názoru, že st-lka převzala povinnost platiti příspěvek na stavbu mostu vůči státu rakouskému, dluhuje jej tedy do jeho likvidační masy a vůči té že má vzájemných pohledávek přes 150.000 K, se kterými bude svůj dluh kompensovati.

Tuto spornou otázku nelze řešiti, pokud není ujasněna povaha právního poměru, který vznikl tím, že stěžující si městská obec za příčinou stavby mostu na říšské silnici v Litoměřicích vzala na se vůči tehdejší státní správě závazek přispěti k nákladům na stavbu tohoto mostu.

Stížnost pojímá tento právní poměr jako ryze osobní, soukromoprávní obligaci podobný, poměr právní mezi tehdejší monarchií jako věřitelkou a městskou obcí Litoměřicemi jako dlužnicí.

Vycházejíc z tohoto názoru, chce stížnost vyvoditi závěr, že po zániknutí monarchie náleží pohledávka její, z dotčeného ujednání vzniklá k domnělé likvidační masě zaniklého státu.

V popředí stojí tedy otázka, vznikla-li z onoho ujednání mezi bývalou státní správou a městskou obcí Litoměřicemi zaniklému státu skutečně taková pohledávka, a je-li pohledávka tato způsobilá tvořiti součást domnělé likvidační masy a může-li jí tedy býti použito k uspokojení dluhů zaniklého státu. Aby bylo lze na otázku tuto odpověděti, jest především